

MŮJ
klenot

**LAUREN
BLAKELY**

MŮJ
KLENOT

Copyright © 2016 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Piontková, 2022

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-1930-3 (pdf)

Lauren Blakely

M Ů J
K L E N O T

O KNIZE

Není to jen o tom, jak se loď v oceánu umí hýbat, dámy. Rozhodně jde i o to, jak je VELKÁ.

U mě jede oboje na plný obrátky. Vlastně mám VŠECHNY ty správný přednosti. Vzhled, mozek, svoje vlastní peníze a velkýho ptáka.

Možná si myslíte, že jsem kretén. Zním tak, že? Jsem pekelně sexy, královsky bohatěj, zatraceně chytřej a mám kládu jako kůň.

Hádejte co! Můj příběh jste ještě neslyšeli. Jasně, mohl bych být playboy, jak mě nazývá newyorskéj bulvár. Ale já jsem playboy, kterej je náhodou i bezva chlap. Takže jsem vlastně jedinečnej.

Jedinej problém je, že táta potřebuje, abych trochu přibrzdil. Ve městě jsou konzervativní investoři, kteří chtějí koupit jeho hlavní klenotnictví na Páté avenue, a tak potřebuje nejen, abych zapnul poklopec, ale taky abych se trochu choval jako někdo, kdo už se chystá usadit. V pohodě. Pro tátu to můžu udělat. Koneckonců, to jemu vděčím za svůj klenot. Takže požádám svou nejlepší kamarádku a obchodní partnerku, aby byla následující týden mojí snoubenkou. Charlotte do toho jde. Má svoje vlastní důvody, proč říct ano, když jí nabídnu takhle velkéj klenot.

A velice záhy všechno tohle předstírání na veřejnosti vede k naprosto žádnýmu předstírání v ložnici. Protože prostě nemůže předstírat orgasmický výkřiky, který zkroutí prsty na nohách a tříští okenní tabulky – výkřiky, který vydává, když jí v peřinách dostávám do novejš výšín.

A já nemůžu předstírat, že k ní necítím nic skutečného.

Do čeho jsem se to sakra s tímhle... velkým klenotem, dostal?

PROLOG

Můj pták je sakra úžasnej.

A to nejen proto, že to říkám. Posuďte všechny jeho úspěchy.

Nejdřív začneme s tím zcela zřejmým.

Velikost.

Jasně, někteří lidi vám řeknou, že na velikosti nezáleží. Víte, co vám povím já? *Lžou.*

Nechcete mít na prstu maličkej diamant, když můžete mít tři karáty. Nechcete mít dolarovou bankovku, když můžete mít stodolarovku. A nechcete jezdit na miniaturním poníkoví, když si můžete osedlat hvězdnýho ptáka a zažít rodeo vlastního potěšení.

Proč?

Protože větší je lepší. Je to větší zábava. Zeptejte se kterýkoli ženy, která kdy musela vyslovit ta obávaná slova: „Už je vevnitř?“

Mě se na to žádná ženská nikdy ptát nemusela.

Touto dobou už si asi říkáte, jak velkej teda je. No táák. Gentleman tohle neříká. Můžu šukat jako bůh, ale pořád jsem gentleman. Otevřu vám dveře a až pak vám roztáhnu nohy. Podrším vám kabát, zaplatím za večeři a budu s váma zacházet jako s královnou v posteli i mimo ni.

Ale chápu to. Chcete mít v hlavě představu. Rozměr v centimetrech, aby se vám začaly sbíhat sliny. Dobře. Představte si tohle. Představte si ptáka své vysněné velikosti. Můj je větší.

Přesouváme se na vzhled. Buďme upřímní. Někteří péra jsou prostě kurva hnusný. Nebudu zabíhat do všech detailů a vysvětlovat, proč. Však vy víte. Co se týče mé největší přednosti, chci, abyste mysleli

jen na tyhle slova – dlouhej, tlustej, hebkej a tvrdej. Kdyby renesanční umělci tesali sochy ptáků, můj by stál modelem pro ně pro všechny.

Ale upřímně, na ničem z toho by nezáleželo, kdyby moje péro nemělo nejdůležitější vlastnost ze všech.

Výkon.

Koneckonců, mužský přirození by mělo být měřený počtem orgasmů, který vyvolá. Nemluvím o tom vlastním, když si chlap doma honí. To je podvádění. Mluvím o těch *Ách*, který dokážou prohnout ženský záda, zkroutit jí prsty na nohách, rozbít okenní tabulky... otřást jejím světem.

Kolik potěšení už přinesl můj pták? Těmahle věcma se nechlubím, ale řeknu vám tohle. Můj pták má perfektní výsledky.

Proto je kurva na hovno, že si musí dát pauzu.

Muži nerozumí ženám.

To je prostě fakt.

Jako tamten chlap.

Týpek v rohu mýho baru. Loket opřenej na kovovým pultu v poloze *jsem to ale nenucenej a skvělej*. Hladí si svůj knírek à la Hercule Poirot, a když mluví se sexy brunetkou s červenýma hranatýma brýlema, chová se, jako by byl nejlepší posluchač na světě. Problém ale je, že jí zírání na kozy.

Dobře, ta brunetka má pěkný prsa. A „pěkný“ myslím v tom smyslu, že by mohly mít vlastní směrovací číslo.

Ale no ták, kámo.

Oči má nahoře. A musíš se dívat do nich, nebo ta dáma odejde.

Dotočím světlý pivo pro jednoho z našich štamgastů, podnikatele, kterej se zastaví jednou týdně. Pracuje na tom, aby jeho výraz říkal *můj šéf je kretén, když mě nutí cestovat*, a já mu můžu pomoci alespoň v nápojovým oddělení.

„Tohle je na účet podniku. Vychutnejte si ho,“ řeknu a posunu k němu sklenici.

„Nejlepší zpráva za celý den,“ lehce se ušklíbne, vypije půlku sklenice a vyplázne tři dolary dýška. Pěkný. Místní barmani, kteří jsou na dýškách závislí, to ocení. Jenny ale musela odejít dřív, protože její sestra měla nějakou krizi, takže poslední zákazník obsluhuju já, zatímco moje obchodní partnerka Charlotte se stará o účetnictví.

Když se Poirot nakloní blíž k Červeným brýlím, ta ustoupí, zakroučí hlavou, popadne kabelku a zamíří k východu.

No jo. Mohl bych být věštec a specializovat se na předpovídání toho, kdy chlap zaboduje a kdy ne. Ve většině případů štěstí rozhodně není na straně chlapa, protože dělá ty nejběžnější barový chyby. Jako že začne konverzaci s debilní balicí hláškou. „Holka, díky tobě se můj software mění v hardware“ nebo „Slečno, vy nemáte kalhotky! Ne, pardon, to mi jdou hodinky o pět minut napřed.“ Jo, taky jsem nemohl uvěřit svým uším. Nebo co tahle chyba? Chlápek si nemůže pomoci a v jednom kuse očumuje další atrakce. Který ženský by tohle přišlo lichotivý?

Nejhorší barovej hřích je ale *předpokládání*. Předpokládat, že s tebou chce mluvit. Předpokládat, že s tebou půjde domů. Předpokládat, že ji můžeš políbit bez jejího svolení.

Víte, co se říká. Myslet znamená houby vědět.

Ale já?

Stačí si prohlídnout můj diplom. Vystudoval jsem na vysoký škole dvouobor, jeden titul mám z financí a druhý z jazyka žen – a promoval jsem s vyznamenáním. Mám encyklopedický znalosti toho, co žena chce... a poskytnu jí to. Ovládám plynně řeč ženského těla, náznaků a gest.

Jako právě teď.

Charlotte si fuká na svém notebooku a kouše se soustředěním do rtu. Překlad: *Jsem v ráži, tak mě neotravuj, nebo tě praštím do krku.*

Dobře, fajn. Ve skutečnosti není ranařka. Ale jde o to, že vysílá signál „nevyrušujte mě“.

Poirot ale v ženách nedokáže číst, nedokáže mluvit nebo psát v jejich jazyce. Motá se kolem baru, připravuje se na svůj tah. Myslí, že u ní má šanci.

Ze svého místa za barem, kde utírám sklenice, ho skoro slyším, jak si odkašlává, když se chystá Charlotte pozdravit.

Dokážu pochopit, proč má ten chlap moji nejlepší kamarádku v hledáčku. Charlotte je v podstatě bohyně nejvyšší kategorie. Zaprvé, má vlnitý blond vlasy v kombinaci s hlubokýma hnědýma očima. Většina blondýn má modré oči, takže Charlotte získává hlavní body za zabijáckou obrácenou kombinaci, která tě praští s nečekanou a absolutní přitažlivostí.

Za další, má fantastickéj suchej smysl pro humor. Navíc jí to fakt pálí.

Ale Poirot ty poslední dvě věci neví. Vnímá jen, že je úžasná, takže se to na ni chystá zkusit. Sedne si na stoličku vedle ní, usměje se a ukáže zuby. Charlotte sebou trhne, zaskočená, že tenhle chlapík právě vpadl do její pracovní zóny, kdy nevnímá.

Charlotte se o sebe dokáže postarat levou zadní. Už dávno jsme spolu ale uzavřeli dohodu, kterou jsme si potvrdili, když jsme začali podnikat v tomhle baru. Pokud jeden z nás bude potřebovat falešnou přítelkyni nebo přítele, aby se elegantně dostal z nepříjemné situace, přísahali jsme, že zakročíme a sehrajeme svoji roli.

Je to hra, kterou hrajeme od vysoké a funguje to na jedničku.

Funguje to taky proto, že Charlotte a já bychom nikdy netvořili skutečnej pár. Na to ji až moc potřebuju jako kamarádku a soudě podle toho, kolikrát se se mnou smála nebo mi brečela na rameni, mě ona potřebuje taky. Což je další důvod, proč je tahle taktika geniální – oba víme, že nikdy nebudeme víc než kamarádi.

Obejdu bar a zaměřím přímo k Charlotte zrovna ve chvíli, když se k ní Poirot natáhne, řekne svoje jméno a potom se zeptá na její.

Přisunu se a rukou jí přejeđu po spodní části zad, jako by byla moje. Jako bych já byl ten, kdo může sahat na tohle tělo, proplétat prsty jejíma vlasama a dívat se do těch očí. Nakloním hlavu a věnuju mu ten

nejdebilnější úsměv, protože já jsem ten šťastnej bastard, kterej s ní jde v tomhle scénáři dnes domů. „Moje snoubenka se jmenuje Charlotte. Těší mě. Já jsem Spencer,“ a natáhnu ruku k potřesení.

Chlápek pokrčí nos jako králík, dojde mu, že dnes večer znovu pohořel.

„Pěknou noc přeju,“ zamumlá a uhání pryč.

Charlotte na mě vystrčí bradu a souhlasně přikývne. „No, podívejme se. Kapitán Snoubenec přichází na pomoc,“ řekne, přeje mi rukou po paži a zmáčkne mi biceps. „Ani jsem si nevšimla, že se o něco snažil.“

„Proto máš mě. Mám oči všude,“ řeknu a zamknu přední dveře. Bar je teď prázdněj. Jsme tu jen my, stejně jako tolik jiných nocí při zavíračce.

„A většinou jsou tihle slídiilové zaneprázdnění pátráním po dostupných ženách,“ prohodí a věnuje mi pohled, který říká *znám tě dost dobře*.

„Co na to mám říct? Rád svým očím dopřávám trochu tréninku – stejně jako zbytku svého těla,“ poplácám si břicho, plochý jako prkno.

Potom zívne.

„Běž si lehnout.“

„Ty bys měl jít taky. Ale počkat. Pravděpodobně máš rande.“

Není daleko od pravdy. Obvykle mám.

Začátkem měsíce jsem potkal v posilovně naprostou kočku. Pěkně na sobě makala a se mnou pak makala ještě víc, když jsem ji u sebe v bytě přehnul přes opěradlo pohovky. Další den mi psala, jak ji bolí stehna a jak se jí to líbilo. Říkala, že jestli se někdy dostanu do Los Angeles, mám ji najít, protože si na mě chce zase zajezdit.

Samozřejmě, že chce. Když už jste jednou ochutnali filet mignon, nechcete se vracet zpátky k instantním těstovinám.

Uložil jsem si její číslo. Jeden nikdy neví, že? Dva dospělí, co si užijou večer a ráno se po všech těch dosažených orgasmech rozjařené rozloučí, na tom není nic špatného.

Tak by to mělo být. První pravidlo randění – vždycky uspokojit nejdřív ženu, potom ideálně ještě podruhé a až pak ho strčit dovnitř. Další dvě jsou stejně jednoduchý – nevytvářejte si k nim citová pouta a nikdy se nechovejte jako kretén. Řídím se svými vlastníma pravidlami, zajistila mi dobrý život. Je mi dvacet osm, jsem svobodnej, bohatěj, sexy a gentleman. Vážně někoho překvapí, když si vrznu?

Dneska večer je ale můj pták mimo službu. Brzká večerka.

V odpověď na Charlottin dotaz zakroutím hlavou a vrátím se k úklidu pultu. „Ale ne, zítra v sedm třicet snídám s otcem a nějakým chlapíkem, kterému se snaží prodat obchod. Musím být čerstvej a připravenej zapůsobit.“

Ukáže na dveře. „Běž se vyspat do krásy, Spencere. Já zavřu.“

„To teda ne. Za Jenny zaskakuju já. Ty běž domů. Přivolám ti taxíka.“

„Víš, že žiju v New Yorku už pět let, že? Dokážu si pozdě v noci přivolat taxíka.“

„Jsem si velmi dobře vědom tvých nezávislých postupů. Ale nezajímá mě to – posílám tě domů. Cokoli děláš tady, můžeš dělat u sebe v bytě,“ zavelím, když odhodím žínku do dřezu. „Počkej. Nebojíš se, že se Blbec Bradley bude touhle noční dobou poflakovat kolem vstupní haly a snažit se dát ti květiny?“

„Ne. Běžně plánuje svoje omluvná přepadení na denní hodiny. Včera mi poslal metr vysokého plyšového medvěda, který držel červené saténové srdce s nápisem *Prosím, odpusť mi*. Co s tím mám sakra dělat?“

„Pošli mu ho zpátky. Do kanceláře. A na srdce napiš červenou rtěnkou NE.“ Charlottin ex-přítel je prvotřídní, výběrovej sráč. Ten bastard ji nikdy nedostane zpátky. Zvednu ruku. „Počkej. Je nějaká šance, že má ten plyšák na tlapě prostředníček?“

Zasměje se. „No, to je dobrej nápad. Jen bych si přála, aby v celé budově všichni nevěděli o mých problémech.“

„Já vím. Přeju ti, abys na něj už nikdy v životě nemusela narazit.“

Zavolám jí taxíka, dám jí pusu na tvář a pošlu ji domů. Jakmile zavřu, zamířím ke svému bejváku ve West Village – šestý patro vymazlenýho baráku z hnědýho pískovce s terasou s výhledem na celej dolní Manhattan. Pro červnověj večer, jako je tenhle, je to dokonalý.

Odhodím klíčky na stolec u vchodu, projíždím nový zprávy na telefonu. Zasměju se, když mi moje sestra Harper pošle pár týdnů starou fotku z bulváru, na které jsem já a ta sexy ženská z posilovny. Ukáže se, že je to trenérka celebrit z nějaký televizní reality show. A já jsem „známý newyorský playboy“ – stejně mě ten časopis nazval, když mě minulý měsíc při otevírání restaurace v Miami viděli se sexy novou šéfkuchařkou.

Dnes večer jsem ale hodnej kluk.

Na zítřka nemůžu nic slíbit.

Košile. Kravata. Antracitově šedý kalhoty. Tmavě hnědý vlasy, zelený oči, ostře řezaná čelist.

Jo, všechno hraje.

Tohle páteční ráno sám sebe zcela schvaluju, a kdybych byl chlápek v laciným filmu, dal bych si dva palce nahoru. Ale upřímně, nejsem ten typ člověka. Chci říct, kdo to dělá?

Místo toho se otočím na svýho kocoura Fida a zeptám se ho, co si myslí. Jeho odpověď je jasná – namyšleně odkráčí opačným směrem, ocas vysoko ve vzduchu.

Fido a já máme dohodu: já ho krmím a on nedělá kazišuka. Objevil se před rokem u mě na balkóně, mňoukal u posuvných skleněných dveří, na sobě měl cedulku s nápisem „Princezna Poppy“. Podíval jsem se mu na obojek a zjistil, že patří té milé staré dámě z baráku, která se právě vydala na věčnost. Ta milá stará dáma se očividně spletla a myslela si, že je to kočka. Nezanechala po sobě žádný příbuzný ani žádný instrukce k přeposlání kočky. Vzal jsem ho dovnitř, zbavil ho růžového třpytivého obojku a dal mu jméno odpovídající jeho mužství.

Je to oboustranně výhodnej vztah.

Jako zítra večer. Fido nebude nadávat a stěžovat si, když přijdu domů pozdě. Protože očekávám, že se budu potácet dveřma v časných ranních hodinách. Dnes večer pracuju, ale Jenny se zítra vrací a já potřebuju vytáhnout svýho kamaráda Nicka ven na oslavu. Jeho úspěšnej pořad právě dostal smlouvu na další řadu na Comedy Nation a máme v plánu si na to pěkně připít v jednom lokálu v Gramercy Parku. Mimoto je tam sexy servírka, se kterou jsem párkrát mluvil. Jmenuje se Lena a dělá

skvělýho Harveyho Wallbanger, takže se mi místo svýho jména uložila do kontaktů jako tenhle drink. No, jako část jména toho drinku: *Bang Her*. (*Vojeď ji, pozn. překladatele*).

Zní to dost slibně, a tím „slibně“ myslím „jasná věc“.

Vyrazím a zamířím městem na metro do Upper East Side, rodných končin mých rodičů. Jo, jsou zámožní, ale taky – překvápko – nejsou kretění. Přesně tak. Tohle není příběh o chlápku, jehož fotr je bohatý kretén a matka chladná mrcha. Tohle je příběh o chlápku, kterej má rád svoje rodiče a rodiče mají rádi jeho. Hádejte, co ještě. Moji rodiče se mají rádi i navzájem.

Jak to vím?

Protože sakra nejsem hluchej. Ne, neslyšel jsem *to*, když jsem byl dítě. Místo toho jsem slyšel mámu si pískat veselou melodii každý ráno, když se vzbudila. Naučil jsem se od nich pár dobrých lekcí. Šťastná manželka = šťastný život. A jeden ze způsobů, jak udělat ženu šťastnou, je v posteli.

Dnes je však mojí prací udělat šťastným tátu a táta chce mít své ratolesti, včetně mé malé sestry Harper, na téhle schůzce u snídaně. Harper kráčí naproti mně na Osmdesáté druhé ulici, vlasy červený jako ohnivý plameny. Když ke mně přijde, předstírá, že mi vytahuje zpoza ucha čtvrták.

„Podívej, co jsem našla. Počkat. Co to tady máme?“ Zamává rukou za mým druhým uchem a vytáhne tampon.

Pusa se jí zkroutí do šokovaného O. „Spencere Holidayi. Ty teď nosíš tampony? Kdy jsi začal menstruovat?“

Vybuchnu smíchy.

Sáhne mi za druhý ucho a zamává malou pilulkou. „Ach podívej, tady je ibuprofen, až dostaneš menstruační bolesti.“

„Dobře ty.“ Usměju se. „Tohle předvádíš na všech dětských oslavách?“

„Ne,“ zamrká Harper. „Ale díky trikům, jako je tenhle, si mě matky nepřestávají rezervovat na šest měsíců dopředu.“

Připojí se ke mně a cestou k restauraci na Třetí avenue procházíme podél jednoho z těch dokonalých bloků v New Yorku – široká vstupní schodiště, domy z hnědého vápence a co tři metry strom s bujnými větvemi. Vypadá to jako scéna z romantické komedie.

„Jak se má známý newyorský playboy? Cassidy Winters prý řekla, že tak jako s tebou se nebavila už celou věčnost.“

Pokrčím obočí. „To je kdo?“

Obrátí oči v sloup. „Ta sexy trenérka, se kterou jsi byl v novinách. Včera večer jsem ti poslala tu fotku. Nečetl sis titulky?“

Zakroutím hlavou. „Ne. Navíc, tohle se stalo už dávno.“ Tak vám ve světě randění připadá pár týdnů.

„No, pořád na tebe pěje samou chválu.“

„Vypadá to, že si vymažu její číslo.“ Pouštět si pusku na špacír znamená vyloučení.

„No, před tátovým kupcem, panem Offermanem by ses měl raději kontrolovat,“ varuje mě, když naším směrem zamíří žena s modrýma vlasama, která venčí špice.

„Myslíš, že bych ho neměl nabalovat?“ zeptám se s kamenným výrazem. Zastavím se uprostřed chodníku. Zakroužím boky. Nahodím svůj nejlepší striptérský pohled. „Maličko zatančit.“ Plácnu se po zadku. „Trošku to podpořit.“

Harper zrudne v obličejí. Pohledem zamíří směrem k ženě. „Ach bože. Přestaň.“

„Takže nemám dělat svoji obvyklou striptýzovou sestavu?“

Chytne mě za ruku a táhne mě s sebou kolem majitelky psa. Ta na mě zahýbe obočím a nehlasně vysloví „pěkný pohyby“.

Vidíte? Ženský mě žerou.

„Hele, chci jen říct, že je velice konzervativní. Rodinné hodnoty a tak. A proto jsme tady.“

„Samozřejmě. Budeme se chovat, jako bychom byli šťastná rodinka a měli se navzájem rádi. Že? To se ode mě čeká?“ usměju se, chytnu ji do kravaty a pořádně ji podržu na hlavě. Protože si to zaslouží.

„Au. Rozcucháš mi vlasy.“

„Dobře, dobře. Chápu. Chceš, abych předstíral, že jsem svatoušek a ty jsi anděl.“

Sepne dlaně k sobě jako v modlitbě. „Já jsem anděl.“

Vstoupíme do restaurace a táta nás přivítá v hale. Harper se omluví, odskočí si na toaletu a táta mě srdečně poplácá na zádech. „Díky, že se ke mně přidáte. Dostala se k tobě ta zpráva, že?“

„Samozřejmě. Nevypadám snad jako úspěšný aristokratický syn?“
Přeježu si rukou po kravatě, pozornost od Barneys, děkuji pěkně.

Dá mi předstíranou ránu do čelisti. „Ty vždycky.“ Potom mi položí ruku kolem ramen. „Jsem moc rád, že jsi tady. A poslouchej,“ ztiší hlas, „víš, že mě nezajímá, co děláš po práci. Ale pan Offerman má čtyři dcery ve věku od jedenácti do sedmnácti. Takže má radši spíš –“

„Image slušňáka?“ zakřením se a tvářím se jako ten nejhodnější kluk.

Táta luskně prsty a kývne.

„Jsou tady na snídani? Jeho dcery?“

Zavrtí hlavou. „Jen ty a tvoje sestra, on a já. Chtěl se s vámi dvěma potkat. Zkrátka jsem jen chtěl říct, že čím méně přijde na přetřes tvoje

postavení „známého newyorského playboye“, tím bude šťastnější, a čím šťastnější bude on, tím šťastnější budu i já. Zvládneš to?“

Hlasitě vydechnu a vykulím oči. „Já nevím, tati. Tohle vážně omezuje moje konverzační schopnosti. Když běžně mluvím jen o ženách a sexu. Kurva,“ ulevím si frustrovaně. Předstírám, že se podpírám, a na prstech odpočítávám. „Fajn. Politika, náboženství, regulace zbraní. Na to se zaměřím, dobře?“

„Jen abych si na tebe nemusel přinést náhubek,“ zavtipkuje.

„Tati, já to chápu. Nezničím ti tvůj sen. To ti slibuju. Následující hodinu jsem poslušný syn a newyorský obchodník na vzestupu. O ženách, nebo aplikaci *Ideální přítel* teď ani slovo,“ zařeknu se, protože jsem jako chameleon. Umím hrát pařmena i vážného obchodníka. Umím zahrát absolventa Yaleu i mít blbý kec. Dnes budu vyzývat své univerzitní já, ne týpka, kterej vymyslel a prodal jednu z nejlepších randících aplikací.

„Díky, že nebudeš tuhle věc vytahovat. Roky jsem hledal správného kupce a myslím, že jsme konečně jednoho našli. Pokud poslední detaily klapnou, koncem příštího týdne bychom měli podepisovat papíry.“

Na poli obchodu se šperky je můj otec hvězda. Jeho jméno skoro nikdo nezná, ale téměř všichni znají jeho obchod. Před třiceti lety začal na Páté avenue s Katharine's, která je teď definicí vysoké úrovně ve šperkařské branži. Nebesky modré krabice, které obchod používá, se staly naprosto legendárními – jsou jasným znamením toho, že úžasný dárek je na cestě. Perly, diamanty, rubíny, stříbro, zlato – cokoli vás napadne. Táta Katharine's pojmenoval po mojí mámě. Dnes je to palác sofistikovanosti, který otec proměnil z obchodu na Páté avenue ve vlajkovou loď řetězce s pobočkami ve dvanácti městech po celém světě. Katharine's dostala mě a moji sestru na soukromou školu, potom na vysokou a celkově se díky ní máme tak, že si vůbec nemůžeme stěžovat.

Táta chce jít do důchodu a plavit se s mámou kolem světa. Vždy o tom snil a teď konečně našel toho správného kupce, někoho, kdo chápe rafinovanou eleganci, kterou vytvořil, a kdo má na takovou transakci dostatečný finanční profil.

Přenechat obchod Harper nebo mně nebylo nikdy ve hře. Nemám absolutně zájem vést mezinárodní řetězec klenotnictví a moje sestra taky ne. Už dělám, co mám rád – vedu s Charlotte tři bary The Lucky Spot v Manhattanu. Krom toho jsem si vydělal vlastní balík, když jsem hned po vysoké spustil *Ideálního přítele*. Celá myšlenka byla jednoduchá, ale geniální.

Fotky ptáků nejsou povolený.

Protože – a teď se podržte – ženy nemají rády fotky ptáků. Na začátku randění není vlastně nic agresivnějšího a víc odpuzujícího než poslat ženě, o kterou máte zájem, snímek vašeho nádobíčka. Nezáleží na tom, jestli máte kládu jako kůň – ten obrázek ji odradí. Moje aplikace poskytla ženám ráj, slib, že nebudou napadány nevídanými fotografiemi přirození.

Aplikace šla vzhůru, moji investoři vydělali velkej balík a já si jako ten nejšťastnější bastard taky dost nahrabal.

Ale následující hodinu, kdy budu mluvit s panem Offermanem, jsem obyčejnej chlápek, kterej podniká v oblasti potravin a nápojů. Hra začíná.

Táta doprovodí mě a Harper k velkému kulatému stolu vzadu v restauraci, pokrytému nažehleným bílým ubrusem.

„Pane Offermane, je mi potěšením vám představit své děti. Toto je moje dcera Harper a můj syn Spencer.“

Pan Offerman vypadá působivě – je vysoký, má tmavé oči a uhlově černé vlasy. Je stavěnej jako kmen stromu a stojí rovně jako pravítko. Vsadím se, že byl v armádě. Působí dojmem generála.

„Rád vás dva poznávám,“ řekne hlubokým barytonem. Jo, tenhle chlap je zvyklej rozdávat příkazy.

Vyměníme si zdvořilostní fráze a usadíme se ke stolu.

Jakmile si objednáme, zaměří se na Harper.

„Hodně jsem o vás slyšel. Je obdivuhodné, že se žijete jako kouzelnice...“ Když ji zasypává otázkami, dojde mi to – Harperina profese je pro jeho image „vhodné pro rodiny s dětmi“ perfektní. Pracuje na dětských oslavách a on to žere. Ukáže mu pár svých triků. Nechá zmizet jeho vidličku, jeho ubrousek, pak sklenici na vodu.

„Úžasné. Vsadím se, že to všechny děti fascinuje. Mým dcerám by se to líbilo.“

Chlape, ty máš pubertáčky. Silně pochybuju, že mají zájem o kouzelnický triky.

„Ráda jim to ukážu,“ řekne Harper a věnuje panu Offermanovi svůj zářivý úsměv, čímž si ho už úplně získá.

„Skvěle. Rád bych pro nás všechny uspořádal zítra večer večeři. S mojí ženou a dcerami.“

„Přijdu velice ráda,“ přijme Harper.

Pan Offerman upne svůj pohled na mě. „A jak to jde s *Ideálním přítelem*?“

A je to tady. Očividně si udělal průzkum. „Slyšel jsem od společnosti, která si aplikaci koupila, že se jim vede dobře. Ale už v tom nejsem zainteresovaný,“ vyhnu se otázce.

„Je to docela hit, z toho, co jsem četl. Vypadá to, že víte, co ženy chtějí.“

Polknu a risknu pohled na tátu. Nasadil ten svůj předstíraný úsměv. Nechce, aby se pan Offerman vydal tímto směrem. „Vím, pane, jediná to, že se musíte k ženě chovat hezky, a když nadejde čas pokleknout na jedno koleno, měl byste přijít s něčím víc než jen s jedním karátem z Katharine's.“ Připisuju si bod za vtípek o špercích.

Usměje se a kývne, potom si odkašle. „Prodej klenotnické franšízy bude sledovat jeden můj reportér z *Metropolis Life and Times*, kde se zaměřují na obchod a trochu také na životní styl. Doufám, že nežádám moc, ale rád bych, kdybychom se všichni shodli, že se následujících pár týdnů během převodu budeme soustředit na Katharine's. Ne na dohazovací aplikace nebo podobné záležitosti, které tisk, jak to tak vypadá, miluje. Jako například informace o tom, komu se koho podařilo dostat do postele.“ Zmlkne a rozprostře si ubrousek do klína. „Rozumíte, co tím chci říct?“

Jo, všichni víme, co tím chceš říct.

Táta se do toho vloží. „Naprostou souhlasím. Není nutné, aby ten článek byl o čemkoli jiném než o špercích.“

„Výborně.“ Pan Offerman se zaměří zpět na mě, výslech není u konce. „Vašemu novému podnikání se daří?“